

Henrik N. Clausen: Optegnelser om Mit Levned og min Tids Historie

Forlagt af G.E.C. Gad 1877

Perioden 1859-1866

"Den 25de Juli, istedslagets Tolvaarsdag, stod jeg paa Flensborg-Kirkegaard som Indvier af Løve-Monumentet. Komitéen, som var traadt sammen, havde i sin sexaarige Virksomhed havt et behageligt og lønnende Hverv. Mændene, som her fandt sig forenede (Overpræsident Lüttichau, Ingeniørkaptajn Købke, Borgerrepræsentant Handskemagermester Larsen og jeg, med Tiltrædelse efter Lejlighed af Amtmand Lehmann, Ideens Fader, og Oberst Wilster), stod sammen i varm Interesse for Sagen, Forekommenhed havde vi mødt fra alle Sider; de omtrent 25000 Rdl. Vare komne sammen uden Vanskelighed, og Bissen's Arbejde var lykkedes fortrinlig. Imidlertid befandtes der i sidste Øjeblik at mangle en Sum, omtrent 1200 Rdl., til forskjellige mindre Udgifter. Kongen havde hidtil holdt ethvert Bidrag tilbage, og det forekom Komitéen passende at give ham Lejlighed til at sætte Kronen på Folkets Værk. Vi søgte og fik Foretræde og fremførte vort Andragende. Efter egen Sjæls Tilskyndelse havde Frederik den Syvende upaatvivlelig ikke alene givet Pengene, men ogsaa tilsagt sin personlige Nærværelse, hvor det gjaldt at hædre de sejrkrønedes Krigeres Minde. Men fra anden Side var Kongen behørig forberedet, og han forblev tillukket. Af Pengeforlegenheden kom vi imidlertid ud. Komitéens Formand Lüttichau, en Mand, som ved ethvert fædrelandsk Anliggende havde Hjærtet paa rette Sted, tilskød det manglende Pengebeløb med en elskværdig Fordringsløshed, som slog enhver Indvending til Jorden. – Nu stod jeg der med Mindet om Sejrsjubelen for tolv Aar siden, stillet imellem den mægtige, opkastede og stensatte Gravhøj, som var kranset af Mindetavler, ædelt smykket ved Plantning, og det stolte tildækkede Mindesmærke, - omgivet af Mænd og Kvinder fra Hovedstaden og Provinserne, fra Slesvigs Stæder og Land, deriblandt graahaarede og unge Krigere og Invalider fra den hæderfulde krig. Efter Psalmesang og Indvielsesordet faldt Dækket under Kanontorden og Tusinders Hurra raab. Studentersangforeningen istemte: "Slumrer sødt i Slesvigs Jord, dyrekjøbt den blev ved Eder", - hvor smeltende lød de ikke Ord og Toner her! – og: "Den danske Landsoldat", - hvor svulmede ikke Alles Hjærter af Mod og Fremtidshaab!

*Der gives Minder, som man ikke for nogen Pris vilde give bort, lade fare hen i Glemselens Strøm, selv om Erfaring senere berder grusom Skuffelse. Og Skuffelsen var bitter og grusom. Naar jeg senere kom Ordene i hu, som dengang vare udtalte med fuld Fortrøstning: "Gud Heren hjælper Menneskene ved Mennesker. Folkerettens Love ere ogsaa hellige Love. Retsbevidsheden er i den kristne Verde, i vor Verdensdel idetmindste, ikke lagt saaledes i Dvale, at den jo kan vækkes; og, hvor Overmodets og Overmagtens Retskrænkelse gaar ud over et vist Maal, dér, - det er den kristelige Fortrøstning til Gud og Mennesker, - paakalder et Folk ikke forgjæves Folkenes Hjælp i Folkerettens Navn". * Og endnu bitrere viste Skuffelsen sig, naar jeg dengang havde hilst Mindesmærket, rejst ved vore Heltegrave af et taknemligt Folk, som "Sindbillede paa Nordboens Arv fra Slægt til Slægt: det aarvaagne, uforfædede, udholdende Mandemod, der skal kalde til trofast, heltemodigt Forsvar imod Enhver, som vil bryde vor Grænsefred". Dog, det er ikke fra Folket og fra det, der er gaaet ud af Folkets Kjærne, at Skuffelsen er kommen, og, hvad der glimrende har beskæmmet enhver Tvivl, er det trofast befundne Hjærtetrag i Slesvigs danske Befolkning"*